

Scenă din spectacolul
Bani din cer
de Ray Cooney

Marcela ILNIȚCHI

Mașina de răs

S-a remarcat „mașinăria” perfectă a piesei lui Ray Cooney. O construcție în care părțile sunt asamblate și „unse” astfel încât comicul să funcționeze permanent.

O încurcătură inițială, o dată intrată în mecanismul comediei, va declanșa o avalanșă de întâmplări și răsturnări de situații. Mediul unei modeste familii engleze și un subiect acut: banii. Cum pot fi păstrați niște bani picați „din cer”? Aproximarea banilor schimbă, la modul comic, comportamentele. Atracția lor este irezistibilă și chiar amenințarea gangsterilor sau polițiștilor nu o înfrânge. Comedia ne aduce un mesaj popular și dezinvolt: banii sunt păstrați prin

complicitatea oamenilor comuni, ca noi; ei intră în buzunarele celor norocoși care i-au găsit și au fost destul de isteți ca să îi păstreze. Tot de sorginte populară este și bagatelizarea „autorității”, legale sau nelegale, polițistul și gangsterul. Polițistul este păcălit (dar, nefiind un ticălos, va rămâne cu geanta cu cocaină care se pare că îi place), iar gangsterul moare înainte să apară în scenă.

Piesa prilejuiește actorilor roluri reușite, iar regiei scene de antologie comică. Cei doi protagoniști, George Mihăiță și Virginea Mirea, compun un cuplu de un comic copios. Reacțiile lor opuse la prezența banilor sunt sursă continuă de comic. George Mihăiță face un *Henry Perkins*, mărunț contabil, care prinde din zbor sensul „banilor din cer” și perseverează nebunește, cu toată zăpăceala și naivitatea lui din unele momente, în a-i păstra. Actorul depune o

vervă neobosită care umple scena. *Jean Perkins*, soția sa, este casnica „blocaată”, depășită tot timpul de situațiile inedite create de bani. Perplexitatea jucată de Virginia Mirea ia proporții burlești.

Un alt cuplu, care gravitează în jurul banilor, este cel al prietenilor familiei Perkins, *Vic* și *Betty Johnson*. Comice sunt reacțiile lor defazate la descoperirea „secretului” Perkinșilor. Mihaela Teleoacă și Dan Tudor știu să joace și gafa și graba practică în a profita de situație și prietenia când interesată, când dezinteresată.

Gheorghe Dănilă în *Davenport*, un individ care întâmplător prinde urma banilor și vrea să aibă și el partea lui, creionează rapid portretul unui escroc cu fler, câteodată dezabuzat, gata să-și revindice mai mult sau să piardă în

funcție de întorsătura lucrurilor. Efectele de farsă, dar și jocul mai alb sunt la dispoziția acestui actor talentat.

Ritmul piesei este servit și întărit de Horațiu Mălăele, care a insuflat actorilor entuziasm și a obținut din prezența fiecăruia un efect comic maxim.

Da, se poate vorbi de umorul pe care și-l dorește Horațiu Mălăele în spectacol. În sală râsul este în cascade, dar simpatizăm cu personajele, ne amuzăm de lumea de pe scenă fără a ne simți superiori ei și fără a o respinge.

Teatrul de Comedie – Bani din cer de **Ray Cooney**. Traducerea: Gheorghe Lăzărescu. Regia: Horațiu Mălăele. Scenografia: Puiu Antemir. Distribuția: George Mihăiță, Virginia Mirea, Mihaela Teleoacă, Dan Tudor, Gheorghe Dănilă, Eugen Racoți, Șerban Georgevici. Data premierei: 13 octombrie 2001

„Ridendo castigat mores...”

Pe scena Centrului Cultural „Ion Manu” din Otopeni a avut loc avanspremierea spectacolului *Proba de film*, produs de centru în colaborare cu Teatrul de Comedie. Piesa va fi prezentată și la Otopeni și la Teatrul de Comedie, deci în fața a două publicuri, unul „în formare” și altul avizat. Aflăm că, din start, prezentarea spectacolului pe o scenă sau alta comportă diferențe dictate de „starea” celor două publicuri. Este de salutat această orientare practică și pedagogică a proiectului spre succes la public, ca un țel principal al spectacolului de teatru.

Tânărlul actor și acum regizor Dan Tudor a ales un text care se pretează

unei abordări combinate, mai directă, succulent comică, pe de o parte, și mai nuanțată, vizând sesizarea unei coloraturi sociale și ideologice a situațiilor din piesă, pe de altă parte. Într-o perioadă, nu foarte îndepărtată, din istoria Uniunii Sovietice, când arta era obligată să proslăvească „eroii muncitori ai zilei”, o probă de film este un releveu grăitor al invaziei ideologice în artă și chiar în fața oamenilor. Alternând discretul cu enormul, Șukșin arată deruta deopotrivă a celor care le manipulează, cât și a celor manipulați în fața lozincilor ideologice. Regizorul, în căutarea eroului muncitor ideal pentru filmul lui, nu poate trece mai departe de primul contact schematic cu personajul, iar candidatul la rol desfășoară o energie inutilă pentru a înțelege ceva.

Spectacolul prezentat la Otopeni se alimentează de la comicul de situație